

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

Caput sextum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Exc. Const.
Porphyr.
Plin. libr. 30.
cap. 1.

Euf. Præp. Ev.
libr. 1.

Clem. Alex.
Strom. 1.
Suid. in *Σα-
ραστρῶν*
Auct. Recogn.
libr. 4. cap. 27.
Porphyr. in Vit.
Plotin.

ros, & effata ac sententias complexos Johannem Picum habuisse ferunt; infinceros & librum Zind, mihi de nomine solum cognitum, quo ritus magicos, & ignis colendi disciplinam aiunt contineri: infinceros & quos Hermippus, Plinio teste, ducen- tis versuum millibus sub Zoroastris nomine conditos, indicibus quoque positis expla- navit. Ex iisdem falsariorum incudibus profectus est supra memoratus Perficarum Le- gum codex Zundavaftavv, quem vetustissimum tamen conjicio, & eundem fortasse, qui ab Eusebio Collectio sacra Perficarum rerum appellatur. Indidem profectus & quem se in arcanis habere jactabant, qui Prodicti Philosophi doctrinam sectabantur, ut est apud Clementem Alexandrinum; indidem & quos commemorat Suidas; & qui de Magia, Zoroastris nomine scripti circumferebantur, ut habet Auctor Recognitionum; & quem tradit Auctor Astrologiæ cujusdam Perficæ, Ebraice redditæ, ab eo lucubra- tum, & Regnum Dei fuisse incipitum, & manibus Perfarum assidue gestari esse soli- tum. Scribit Porphyrus, Plotini temporibus à Christianis suppositos fuisse & confictos libros plerosque; in his Apocalypsin Zoroastris, cujus *νοδῶν* à se, cum sermonibus, tum scriptis fuisse demonstratam. Hoc genere fraudis nimis sæpe usi sunt priscorum Ecclesiæ temporum Heretici. Adulterina illæ lucubrations, quarum meminit Porphy- rius, Gnosticos auctores habuerunt, ad quos & confutationem suam scripsit. Nec dictu facile est, quantum Republicæ Christianæ nocuerint ejusmodi fallaciæ: nec enim Hæ- reticos ab Orthodoxis discernabant Ethnici. Illorum itaque doli & nefariæ artes in- famiam utrisque & odium conflabant. Nunc cum ex hac dissertatione clarissime pa- teat Zoroastrem ipsum esse Mosem, & vetustissimæ Perfarum religionis fontem esse Mosaicam Legem, Mosi certe antiquitas luculenter mihi videtur esse comprobata.

CAPUT SEXTUM.

- I. *Ex libris Mosi fluxit prisca Indorum religio; cum Guzarattensium, II. tum & Coromandelensium. III. Qui factum ut ad Indos Mosaica doctrina penetrarit.*

Ex libris
Mosi fluxit
prisca Indo-
rum religio,
cum Guza-
rattensium,

Megasth. l. 1.
Indic. apud
Clem. Alex.
libr. 2. Strom.

Strab. libr. 15.

Philostr. Apoll.
libr. 1. cap. 4. & 5.

I. **V**etustissimam esse Indorum Guzarattensium religionem nemo nescit. Præ- cipua ejus dogmata libro quodam continentur, cui nomen fecerunt Cha- ster; tantæ antiquitatis, ut omnem apud illos memoriam superet; exoleta lingua scripto, & ab hominum, præterquam doctorum aliquot, usu intermissa. Antiquos etiam habent priscorum Brachmanum codices, quos novitii Brachmanes studiose le- gunt. Tam manifestis autem & illustribus insignita est secta hæc Mosaicæ historiæ & doctrinæ monumentis, ut nulli dubium esse possit, quin ex iis expressa sit: nam & de mundi, & primi hominis, primæque mulieris creatione eadem differit, deque primæ horum progeniei vitiositate, exitio, & reparatione. Deum narrant de caelo delapsum in montem Meropurbateum, luce & radiis coruscum, Bremavio Patriarchæ legum suarum codicem Chaster de nube tradidisse: quia videlicet Mosem à Deo sic Legem in Horebo monte accepisse audiverant. Meropurbateum montem Meron esse suspicor In- diae montem, Nysæ proximum, hederis & vitibus constum, ab iis celebratum qui Bacchi res gestas memoriæ commendarunt: nam & hinc ortum eum ferunt. Meros autem, quæ vox Græce *Femur* sonat, occasionem dedisse creditur Græcis Bacchum è Jovis femore natum fingendi. Æque certe fictitius videtur ille mons Meros; ac Bac- chi ortus: sed tamen cum Bacchum constet Mosi esse typum, uti probatum est à no- bis, eum sibi sub alio nomine asciscentes Indi, Meron quoque in fabulas suas transtu- lerunt. Tota hæc gens in certas tribus distincta est, quarum nulla est unquam per con- nubia, vel adoptiones, vel affinitates confociatio: quippe sic in duodecim tribus dis- cretam Israëliticam gentem cognoverant, inter quas, quemadmodum Levitica sacris dedita est, ita apud illos sacris procurandis Brachmanes vacant. Megasthenis, accu- ratissimi rerum Indicarum scriptoris, qui Alexandri magni temporibus apud ipsos In- dorum reges historiam suam concinnabat, verba ea repræsentat Clémens Alexandri- nus, ex quibus intelligas veteribus Græcis, in iis quæ ad naturam pertinent, Brachma- nes & Judæos fere consentire. Itaque de mundi origine ea credidisse ipsos ex Megasthe- ne refert Strabo, quæ credenda esse Moses docuit; à Deo videlicet conditum, ab eo- dem regi, & olim interiturum. Paradisi terrestrius notitiam habuisse eos, cognoscitur ex colloquio Calani cujusdam cum Onesicrito, quod refert Strabo. Portentificam ipsos virgam gestasse testatur Philostratus; instar scilicet Mosaicæ. Vestes olim ipsis geri so- litas describit Philostratus, non multum earum abfimiles, quas Judæorum Sacerdotes

gerabant. Olei quoque unctione ad consecrationem utebantur, & nudis pedibus incedebant, perinde ut Moses cum ad rubum ardentem accessit. Decalogi præcepta vetustis literarum monumentis sibi tradita retinent, ex quibus etiam literis futurum cognoverunt, ut omnes homines unice legis imperio contineantur. Præclare hæc intellexit Gulielmus Postellus nostras, cum scripsit in Commentario ad Jezirah, Brachmanes ad hanc usque diem servare sacra doctrinae præcepta, in quibus eadem præscripta habent, quæ & Moses cultus accepit. Prodidit supra memoratus Megasthenes, Strabone & Arriano testibus, nefas eos habuisse vitiatam Deo aut mancam victimam offerre, & quamdam servasse legem talionis, quæ consentanea sunt præceptis à Mose in Exodo & Deuteronomio traditis: & lege apud eos cautum fuisse, ne Indus quisquam se daret in servitum; quam legem à vetustis ipsorum Philosophis latam esse Diodorus affirmat. Nempe ortum habuit ex hoc decreto Mosis in Levitico: *Si paupertate compulsus vendiderit se tibi frater tuus, non cum opprimes servitute famulorum, sed quasi mercenarius & colonus erit: usque ad annum jubileum operabitur apud te, & postea egredietur cum liberis suis, & revertetur ad cognationem, & ad possessionem patrum suorum: mei enim servi sunt, & ego eduxi eos de terra Ægypti: non veneat condicione servorum; ne affligas eum per potentiam, sed merito Deum tuum.* Nunc etiam, dum peregrinantes matutinis horis ad iter se accingunt, Sacerdotes ipsorum pericam depangunt in terram, cujus summitas circumplicata est serpentis simulacro. Id venerantur singuli, & salutant: traducto nimirum more ex aeneo serpente Mosis.

Strab. libr. 15.
Arrian. Indic.
Deut. 19. 21.
Exod. 21. 24.
Lev. 25. 39. &
scq.
Diodor. libr. 2.

II. At non una est Indorum omnium Ethnicorum de rebus divinis sententia: nam facta sunt apud eos longe plures, quarum omnium discrimina notare nihil necesse est. De Coromandelenibus huc adjectis quædam sufficit. Hi quamvis à Guzarattensibus discrepent religione & moribus, non pauciora tamen retinent Mosaicæ doctrinae vestigia: nam & ipsum quoque Mosem sub Annuræ nomine celebratum ipsis fuisse nonnulli arbitrati sunt. Deum unicum, mundi conditorem agnoscunt. Cassiopam à Brantama Dei filio genitum ferunt citra mulieris consortium, primum Brachmanum parentem fuisse, Diti uxorem duxisse, liberos alios pietate insignes & æquitate, alios impios procreasse; sic Adami, (quem & de nomine Bengalenses norunt) Evæ, Abelis, & Caini historiam adumbrantes. Ante orbem conditum nihil extitisse aiunt præter Deum & aquam, propter illud Geneseos: *Et spiritus Domini ferebatur super aquas.* Gigantium fabulam ad sextum Geneseos caput expressam habent. Coram idolis suis saltant, itidem ut Ebræi coram vitulo aureo: quem tamen morem, ut verum fatear, videntur utrique ab Ægyptiis accepisse. Quemadmodum enim ritus plerisque hauserunt Ægyptii ab Ebræis, ita Ebræi vicissim ab Ægyptiis, apud quos diuturnam fecerunt moram, multos acceperunt. Indorum vero Ethnicorum, de quibus agimus, religio ab Ægyptiis fere, sed & à Persis etiam, aliisque prodiit, qui institutis Ebraicis imbuti, eadem ipsis communicarunt. Porro sacra illa coram idolis saltatio invaluit apud omnes propemodum gentes, jam inde ab antiquis temporibus. Ad idola accedentes Brachmanes tintinnabulum gestant, instar tintinnabulorum summi Ebræorum Pontificis. Pueris aures perforant, quos in perpetuam servitutem Deo sunt mancipaturi; quo ritu, inter Ebræos, dominis suis servi in perpetuum se addicebant. Ex inextincto Ebræorum igne prodierunt lychni diu noctuque coram idolis Indorum ardentes. Puerperas & pueros à partu recentes immundos esse, atque hanc immunditiam aquis abluerentur; tum pueris nomina paucis ab ortu diebus imponunt: quæ Ebræorum institutis omnia consentiunt. Incesta, & adulteria supremo supplicio sanciunt, juxta præscriptum Mosis. Solis Brachmanibus, itidem ut Levitis, patent interiora Templi, reliqui arcantur. Lustricis aquis lavantur utrique ad eluendas impuritates, & noxas expiandas. Morticinorum contactu sese pollui censent utrique. Cibaria idolis Brachmanes apponunt, instar Panum propositionis. Brachmanes puellas impuberes ducere tenebantur, quod & de summo Judæorum Pontifice scribunt Rabbinii. Ritus nuptiarum apud Brachmanes perficitur oriza ter à sponso in caput sponsæ profusa: quod frumento profuso Judæi faciunt. Atque hujus moris typus fuisse videtur confarreatio. Brachmanibus & Judæis usurpatur mortuorum lavatio. Brachmanis cædes, itidem ut Judæi, peregrinationibus expiatur. Celebris est apud illos Merouvvæ montis mentio, de qua mira quædam narrant; quæ vox nomina Meropurbatei, & Meri montium representat, de quibus proxime egimus. Scribit præterea Rabbinorum doctissimus Maimonides, idololatrias Indos Adami & Evæ, vetitæ arboris, & serpentis fallacis historiam sua etiamnum ætate novisse. Verum, ne quid dissimulem, hæc Coromandelenium Indorum religio, multo videtur Guzarattensi recentior, ut pote Judæorum posterioris avi institutis aliquot perspersa. Redolet quoque Christianorum doctrinam, vel olim à sanctis Apostolis Thoma & Bartholomæo, & deinde à Pantæno, aliisque; vel ex Per-

tum & Coromandelenium.

Genes. 1. 2.

Maimon, More Neu, Part. 3. cap. 29.

larum Christianorum commercio acceptam. Nam Brammam quemdam Deo genitum, Deum inter & homines *μωάρτω* & sequestrum fingunt, eademque ipsi tribuunt quæ nos Christo. Summum Deum sub Cristina nomine in mundum venisse aiunt, & Dæmonem totius orbis victorem debellasse, ejusque vinculis exemisse sexdecim captivarum puellarum millia, atque has subinde ipsius pulchritudine captas ei nupsisse; quæ Christum animarum nostrarum vindicem, & inferorum domitorem apertissime repræsentant. Narrant iidem Gayazoram mundi peccata sustulisse, & à Deo deinde morti fuisse datum, sed ea tamen lege, ut qui corpori ejus massam, sive farinam coactam aqua & subactam imponeret, amicos defunctos vinculis tartareis liberaret. Quæ germana sunt & similia veteris illius calumnia, à Cæcilio apud Minutium Felicem memorata, qua dicebantur Christiani infantem farre contectum iis apponere qui sacris imbuebantur, ut eum cæcis occultisque vulneribus confoderent. Hæc autem sacrosanctum Eucharistiæ mysterium & sub specie panis delitescens Christi corpus non obscure adumbrant. Utcunque est, satis evincunt superiora vetustissimæ Indorum religionis architectis multum instrumenti ac copiarum Mosaicos libros suppeditasse.

*Opus factum,
ut ad Indos
Mosaica doctrina
penetraret.*

Diod. libr. 3,
& 2.

Strab. libr. 17.

Artap. apud
Eucl. Præp.
Evang. libr. 9.

Strab. libr. 17,
& 17.
Diodor. libr. 1,
& 2.
Arrian. Indic.

Herod. libr. 2,
cap. 121.
Clem. Alex.
Strom. 3, & 6.
Lucian. de Dea
Syr.

III. Indi porro mysteriis Ebraicis per Ægyptiorum commercia, fortasse & Ebraeorum ipsorum, videntur fuisse imbuti. Ebraeos enim Arabicum, Persicum & Indicum mare lustrasse persuadent navigationes iussu & auspiciis Salomonis in Ophir susceptæ. Nec enim putandum est hoc sine ita ipsorum constituisse classes, ut non in alias quoque regiones excursus tentaverint. Ægyptios vero in Indiam plerosque confluisse docent nos Historiæ. Narrat Diodorus Osirim ad Indos penetrasse, illic regnum per duos & quinquaginta annos tenuisse, præclara multa gentem rudem & incultam docuisse, urbes condidisse, leges posuisse, multasque in India passim Ægyptiorum colonias disseminasse. Adeo ut posteriores Indi Dei hujus ortum patriæ suæ adscripserint, quem veteres ex occidentis partibus venisse dicebant. Nec me fugit hanc Osiridis in Indiam expeditionem, perinde ac illam Herculis, (quem itidem ut Bacchum, alii Thebanum, Ægyptium alii fuisse volunt) fabulosam & esse, & haberi ab Eratosthene, atque id à Strabone adversus Megasthenem egregie esse probatum, Causas quoque figmenti hujus perspectas habeo, quas & supra tetigi. Verumtamen male hæc & infabre causæ fuissent fabulæ, nisi prisca gentis utriusque commercia colorem iis aliquem, forsitan & occasionem dedissent. Sed missis iis recurramus ad Historiam, unde cognoscimus in Indiam confugisse Ægyptios complures, cum Ægyptum Cambyfes invasit. Crebra quoque cum Indis Ægyptios agitasse commercia non obscuris probatur argumentis. Velut illa vaccarum reverentia, quam ab Ægyptiis esse profectam tradit Artapanus; Sinica scribendi ratio Hieroglyphicæ Ægyptiæ perimilis; Pyramis quadam à Brachmanibus culta, & Dei cuiusdam ossa complecti credita, ut refert Clemens, Pyramidum Ægyptiarum instar; Gentis utriusque in certas tribus ac prope easdem distinctio, quas accurate adnotatas habes apud Strabonem, Diodorum, & Arrianum. Par apud utrosque similitudo idolorum, & in serpentium formam fere fabricatorum cultus, & præcipua omnia Pythagoricæ Philosophiæ capita, quæ ab Ægyptiis fere Pythagoras acceperat, quæque Brachmanes pertinaciter ad hanc diem retinuerunt; potissimum vero doctrina Metempsychoseos, quam primi Ægyptii tradiderunt, ut auctores sunt Herodotus, & Clemens Alexandrinus, & à quibus profecta in Indiam & Sinenses tractus manavit. Multas quoque in India ditiones jam inde à prisca temporibus possederunt Arabes. Quosdam etiam ad Indum fluvium collocat Dionysius Periegetes. Cum ait ergo Lucianus, primos omnium hominum Ægyptios Deorum habuisse notitiam, templaque iis ac lucos possuisse, sic intelligo; profani idolorum cultus & *πολυθεϊσμος* auctores Ægyptios extitisse; ab iisque plurimas gentes, Indos in his, eadem dogmata ac ritus accepisse. Optimis illi quidem ad colendum Deum ritibus à Noachi filius, gentis illorum auctoribus, primum fuerant instituti; quamobrem nulla olim in ipsorum templis simulacra visebantur; uti neque apud Syros: quemadmodum ibidem Lucianus affirmat. Verum progressu temporis à pristina pietate ad nefarias religiones deflexerunt. At vera religio penes Ebraeos fuit, quam à Noacho, & deinde ab Abrahamo per manus sibi traditam constanter retinuerunt. Sed hæc uberiores sibi tractationem deposcunt.

